

SAMPLE BOOK

GEORGE R.R. MARTIN THE ICE DRAGON

Illustrated by
Chris Royo

ရေခဲနဂါး
ပျံ့ငှက်ဝင်း

mgvooe.com

GEORGE R.R.
MARTIN
THE ICE DRAGON

Illustrated by
Luis Royo

ရေခဲနဂါး
မျိုးဇော်ဝင်း

9 782108 000090

mgyoe.com

လေ့ကျင့်စာပေ

အမှတ် ၆၀၁/၃၉၊ ပထမထပ်၊

ရန်ပြေ ၁၂ လမ်း၊ အမှတ် ၃ ရပ်ကွက်

သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၄၄၇၂၆၅၆၇၊ ၀၉ ၄၂၃၀၂၀၀၃၀

စာအုပ်အမှတ်-၀၀၉

**GEORGE R. R. MARTIN
THE ICE DRAGON**

ရေခဲနဂါး

ပျိုးဇော်ဝင်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ■ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။
- အုပ်ရေ ■ ၁၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးသိန်းလွင် (လင်းလွန်းခင်စာပေ) (၀၀၇၅၉)
လိပ်ကန်ပန်းခြံဈေး၊ လိပ်ကန်လမ်း၊
တိုက်(D)၊ ပထမထပ်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ ■ ပုံရိပ်ရှင် ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၈၃၆)
အမှတ် (၈)၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံးပန်းချီ ■ Luis Royo
- မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း ■ ဗဂျီလင်းဝတ္ထု
- CTP ■ Eagle
- တန်ဖိုး ■ ၂၅၀၀ ကျပ်

မျိုးဇော်ဝင်း
 ရေခဲနဂါး/မျိုးဇော်ဝင်း။ ရန်ကုန်။ လေပ်နီ
 စာပေတိုက်၊ ၂၀၂၀။
 စာ-၉၅၊ ၁၂.၅ x ၁၈.၅ စင်တီ။
 (၁) ရေခဲနဂါး

မာတိကာ

-	အမှာစာ	၉
-	မူရင်းစာရေးဆရာ မိတ်ဆက်	၁၀
အခန်း(၁)	ဆောင်းကောင်မလေး	၁၂
အခန်း(၂)	နှင်းတောထဲက လျှို့ဝှက်ချက်များ	၂၃
အခန်း(၃)	အအေးနှုန်း မြင့်တက်လာခြင်း	၃၅
အခန်း(၄)	မြောက်ပိုင်းက မီးစ	၄၃
အခန်း(၅)	ပြာများ	၅၁
အခန်း(၆)	မီးများနှင့် အဝေး	၆၃
အခန်း(၇)	အေးစက်စက်ဒေါသ	၇၇
အခန်း(၈)	နွေဦး	၉၁

အမှာစာ

အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး George R. R. Martin သည် ဤဝတ္ထုကို ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤဝတ္ထုကို El Dragon de hielo အမည်ဖြင့် စပိန်နိုင်ငံတွင် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ရာ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အတွက် အကောင်းဆုံး ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုဆု Ignotus Award ကို ရရှိခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ရာတွင်လည်း ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် Seiun Award အတွက် လျာထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

မူရင်းစာရေးဆရာ မိတ်ဆက်

စာရေးဆရာကြီး George Richard Raymond Martin ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ အသက် ၂၁ နှစ် အရွယ်မှစ၍ စိတ်ကူးယဉ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုများကို စတင် ရေးသားခဲ့ပြီး သူ၏ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဆုတံဆိပ်ပေါင်း များစွာကို ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့လွမ်းမိုးမှု အရှိဆုံး လူ ၁၀၀ စာရင်းတွင် ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး အတိုင်းအတာနှင့် စောင်ရေ သန်း ၉၀ ကျော် ရောင်းကုန်ခဲ့သော A Song Of Ice And Fire ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတွဲကြီးကို ရေးသားခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁)

ဆောင်းကောင်မလေး

‘အဒါရာ’သည် ရေခဲနဂါး ရောက်ရှိလာပြီး ကမ္ဘာကြီး တဖြည်းဖြည်း အေးလာသည့် ဆောင်းရာသီကို အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

အအေးဓာတ်က ရေခဲနဂါးကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်းလော၊ ရေခဲနဂါးက အအေးဓာတ်ကို ယူဆောင်လာခြင်းလော၊ သူမ ဘယ် တော့မှ အဖြေရှာမရပေ။ ထိုမေးခွန်းသည် သူမထက် အသက် နှစ်နှစ် ကြီးပြီး အလွန်စပ်စုသော အစ်ကိုဖြစ်သူ ‘ဂျီအော့ဖ်’ကို မကြာခဏ ခေါင်းခဲစေသည့်မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ အဒါရာကတော့ သူ့အစ်ကိုလို မဟုတ်ပါ။ အအေးဓာတ်၊ နှင်းနှင့် ရေခဲနဂါးတို့ အစီစဉ်တကျ ဆိုက်ရောက်လာသရွေ့ ပျော်ရွှင်လေသည်။

သူတို့သည် သူမ၏ မွေးနေ့ကြောင့် အချိန်မှန်မှန် ရောက်ရှိ လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဒါရာ သိသည်။ သူမသည် ရှေးယခင်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ၊ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်များကို ကောင်းကောင်း သိသည့် ဘေးခြံက ‘အမယ်အိုကြီး လော်ရာ’ပင် အဆိုးရွားဆုံး

လေပ်နီစာပေ

အေးခဲမှုကြီးဟု ပြောနိုင်သော ဆောင်းကြမ်းကြီးတွင် မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ လူများက ထိုအေးခဲမှုအကြောင်း ပြောနေကြဆဲ ဖြစ်သည်ကို အဒါရာ မကြာခဏ ကြားမိသည်။

သူတို့က တခြား အကြောင်းများကိုလည်း ပြောကြသည်။ သူမမိခင်၏ အသက်ကို နုတ်ယူသွားခဲ့သူမှာ ဆိုးရွား ပြင်းထန်သော ထိုအအေးဓာတ် ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ ပြောကြ၏။ အဒါရာကို မီးဖွား သန့်စင်သည့် ညက သူမ၏ ဖခင်သည် အအေးဒဏ်ကို ဖက်ပြိုင် အံ့တုနိုင်ရန် မီးပုံကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း စောင်အထပ်ထပ် ခြုံထားသည့် မိခင်အတွက် မလုံလောက်ခဲ့ပါ။ အအေးဓာတ်က သားအိမ်ထဲမှ တစ်ဆင့် အဒါရာ၏ ကိုယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သဖြင့် အမိဝမ်းထဲမှ ထွက်လာစဉ်တုန်းက သူမ၏ အသားရည်သည် အပြာရောင် သမ်းနေပြီး ရေခဲလို အေးစက်နေသည်ဟု ပြောကြသည်။ ထိုအချိန်မှ စပြီး သူမ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် အနွေးဓာတ်ဟူ၍ ရှိမလာတော့ချေ။ ဆောင်းက သူမကို တို့ထိကာ အမှတ်အသား လုပ်ခဲ့ပြီး ဆောင်း ကောင်မလေး ဖြစ်လာစေခဲ့သည်။

အဒါရာသည် တခြား ကလေးများနှင့် လုံးဝ မတူပေ။ ကလေးများနှင့် သိပ်ကစားလေ့ မရှိသော တည်တည်ကြည်ကြည် နေတတ်သော ကလေးမလေး ဖြစ်သည်။ သူမက လှပသည်ဟု ပြောကြသည်။ သူမ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာကား ဖြူဖျော့သော အသား အရည်၊ ရွှေဝါရောင် ဆံနွယ်၊ ကြည်လင်သော မျက်လုံးပြာပြာတို့ဖြင့် ထူးခြားလှသည်။ သူမ ပြုံးတတ်သည်။ သို့သော် ရံဖန်ရံခါမှသာ သူမ အပြုံးကို မြင်တွေ့ရ၏။ သူမ ငိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ

မမြင်ဖူးပေ။ သူမ အသက် ငါးနှစ်တုန်းက နှင်းတောထဲ မြုပ်နေသည့် သစ်သားပြားပေါ်က သံငုတ်တို့ တစ်ချောင်းကို တက်နှင်းမိခဲ့သည်။ သံချောင်းက ခြေဖဝါးထဲ စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည့်တိုင် အဒါရာ မျက်ရည် မကျခဲ့၊ တစ်ချက်လေးပင် မအော်ခဲ့ပါ။ ခြေထောက်ကို အသာ ဆွဲထုတ်ခဲ့ပြီး နှင်းပြင်တစ်လျှောက် သွေးခြေရာများကို ချန်ရစ်ခဲ့ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း ‘သမီး ခြေထောက် ထိသွားတယ် အဖေ’ ဟုသာ ပြောခဲ့သည်။ ကလေး သဘာဝ စိတ်ကောက်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့က သူမအတွက် မဟုတ်ချေ။

အဒါရာက တခြားကလေးများနှင့် မတူတာကို မိသားစုဝင် များလည်း သိကြသည်။ သူမ ဖခင်က လူကောင် ကြီးသည်။ မျက်နှာက အမြဲ သုန်မှုန်နေပြီး အိမ်နီးချင်းများ သိပ်အားမကိုးရသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျီအော့ဖ် မေးခွန်းများ မရပ်မနား မေးလျှင်တော့ အပြုံးတစ်စနှင့် လိုလိုလားလား ပြန်ဖြေသည်။ သူ၏ ရယ်သံနှင့် နွေးထွေးမှု အများစုက ‘တယ်ရီ’အတွက် ဖြစ်သည်။ တယ်ရီက အဒါရာ၏ အစ်မ ဖြစ်သည်။ သူမ ဆံနွယ်က ရွှေရောင်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းတိပ်များ ရှိသည်။ နယ်ခံ ကောင်လေးများနှင့် အရှက်မဲ့စွာ ကလူလေ့ ရှိသည်။ သူမ ဖခင်က အဒါရာကိုလည်း မကြာခဏ ပွေဖက်တတ်၏။ သို့သော် ရှည်လျားသော ဆောင်းကာလ များတွင်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံး မရှိပါ။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးလေးကို သန်မာသော လက်အစုံဖြင့် တင်းတင်း ထွေးပိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားသည်။

ထိုသို့ ဖက်ထားရင်း တစ်ခါတစ်ရံ နိမြန်းနေသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာတတ်သည်။ နွေရာသီ ရောက်လျှင်တော့ သူမကို မပွေ့ဖက်တော့ပေ။ နွေတွင် သူ အလုပ် သိပ်များသည်။

နွေ ရောက်ပြီဆိုလျှင် အဒါရာမှ လွဲ၍ အားလုံး အလုပ် များကြ၏။ ဂျီအော့ဖ်က ဖခင်ကို လယ်ထဲတွင် ကူညီပေးရင်း အဆုံး မရှိသော မေးခွန်းများ မေးမြန်း၍ လယ်သမားတို့ သိသင့် သိအပ်သည် များကို လေ့လာသင်ယူသည်။ သူ့ကို ဖခင်နှင့်အတူ မတွေ့ရလျှင် သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် မြစ်ဘက် သွားနေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ကလေးသဘာဝ စူးစမ်းလိုစိတ်ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားပြီး စွန့်စားခန်း ဖွင့်သည်။ တယ်ရီကတော့ ထမင်းဟင်း ချက်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်သည်။ ပွင့်လင်းရာသီမျိုး၌ လမ်းဆုံက တည်းခိုစားသောက်ဆိုင်ကြီးတွင် အချိန်ပိုင်း အလုပ် လုပ်သည်။ စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်၏ သမီးက သူမ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ သား အငယ်ဆုံးနှင့် သူမ ကြားတွင် သူငယ်ချင်းထက် ပိုသော ဆက်ဆံရေးမျိုး ရှိ၏။ တယ်ရီသည် အမြဲတစေ ခရီးသည်များ၊ မြင်းသည်တော်များ၊ ဘုရင့် လူများထံမှ သတင်းစကားများ၊ အတင်း အဖျင်းများကို ယူဆောင်ပြီး ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ အိမ်ပြန်လာတတ်သည်။ ဂျီအော့ဖ်နှင့် တယ်ရီအတွက် နွေရာသီက ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးက အဒါရာကို အချိန် မပေးနိုင်လောက် အောင် အလုပ် များကြသည်။

သူတို့၏ ဖခင်ကတော့ အလုပ် အများဆုံး ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြီးစီးအောင် လုပ်ဆောင်ရမည့် အမှုကိစ္စများမှာ အခု

တစ်ထောင်လောက် ရှိသည်။ ထိုအလုပ်များ ပြီးစီးသွားလျှင်လည်း နောက်ထပ် အခုတစ်ထောင်လောက် ထပ်ရှိနေတတ်သည်။ အရက် တက်မှ မှောင်ရီပျိုးချိန်အထိ အလုပ် လုပ်၏။ လယ်ထဲမှ ပြန်လာ လျှင်လည်း ရေချိုးထားသလို တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွဲနေသည်။ သို့သော် သားသမီးများနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင်တော့ မျက်နှာက အမြဲ ပြုံးနေ၏။ ညစာ စားပြီးလျှင် ဂျီအော့ဖ်ကို ပုံပြင် ထိုင်ပြောသည်။ သူ၏ အဆုံးမဲ့ မေးခွန်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားသည်။ မဟုတ်လျှင် တယ်ရီအား သူမ မသိသော ဟင်းချက်နည်းများကို ပြောပြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းဆုံက စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်သွား တတ်သည်။ သူက နွေလူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နွေရာသီတွင် အသောက် အစား ရှောင်ရှားသည်။ သူ့ညီ အလည်လာလျှင်တော့ ပိုင် တစ်ခွက် လောက် သောက်တတ်၏။

သစ်ပင်များနှင့် လယ်ကွင်းများ စိမ်းလန်းစိုပြေကာ အရာ အားလုံး အသက်ဝင်နေသော နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည့် နွေရာသီတို့ကို တယ်ရီနှင့် ဂျီအော့ဖ်တို့ နှစ်သက်သည့် တခြားအကြောင်းရင်းလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့ ဖခင်၏ ညီ၊ သူတို့ ဦးလေး ‘ဟားလ်’ သည် နွေရာသီ ရောက်မှသာ လာလည်သည်။ ဟားလ်သည် ဘုရင့်ထံ အမှုထမ်းနေသော ‘နဂါးထိန်း’(နဂါးစီးသူရဲကောင်း)တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သည်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီး ဥပဓိရုပ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

နဂါးများက အအေးဒဏ် မခံနိုင်ကြသဖြင့် ဆောင်းရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ဟားလ်သည် သူ့ နဂါးနှင့် တောင်ပိုင်းကိုသာ ခရီးနှင်သည်။

နွေ ရောက်လာလျှင်တော့ အစိမ်းနှင့် ရွှေရောင် ဘုရင့် ယူနီဖောင်းကို ကျကျနုနု ဝတ်ကာ သူတို့၏ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ရှိ စစ်မြေပြင်များဆီ သွားရောက် တိုက်ပွဲဝင်သည်။ အဒါရာ၏ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး စစ်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေခဲ့သည်။

မြောက်ပိုင်းကို လာသည့်အခါ ဘုရင့်မြို့တော်မှ ကစားစရာ များ၊ သကြားလုံးများ၊ ရွှေဖြင့် လုပ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စား များကို လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလာသည်။ သူ့အစ်ကိုနှင့် မျှဝေ သောက်မည့် တန်ဖိုးကြီးဝိုင်ပုလင်း တစ်ပုလင်းကတော့ မပါမဖြစ် အမြဲ ပါလာ၏။ သူက တယ်ရီကို ပြုံးပြပြီး သူမက မည်မျှ လှပကြောင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဆိုလျှင်လည်း မည်မျှ နိုင်နင်းကြောင်း သူမ ရှက်သွေးဖြာပြီး မျက်နှာ နီလာသည်အထိ မြောက်ပင့် ပြောဆိုသည်။ ဂျီအော့ဖ်ကို စစ်ပွဲများ၊ ရဲတိုက်များ၊ နဂါးများအကြောင်း ပုံပြင်များ ပြောပြသည်။ အဒါရာကိုလည်း လက်ဆောင်များ ပေး၊ ရယ်စရာများ ပြောပြီး ပြုံးရယ်လာအောင် မကြာခဏ ကြီးစားသည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှု မရသလောက် ဖြစ်၏။

ဟားလ်က စိတ်ထား မွန်မြတ်သော်လည်း အဒါရာကတော့ မနှစ်မြို့ချေ။ သူ၏ ဆိုက်ရောက်လာခြင်းက ဆောင်းဥတုနှင့် ပိုက္ခာပေး သွားခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သည်။ ထို့အပြင် အဒါရာသည် ညတစ်ည၌ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြောသည့် စကားအချို့ကို ကြားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တုန်းက သူမ အသက်မှာ လေးနှစ်သာ ရှိသေး သည်။ သူတို့က သူမ အိပ်ပျော်နေသည် အထင်နှင့် ပြောဆိုခဲ့ကြ ခြင်းပင်။

‘သူ့ကို အခုထက် ပိုပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသင့်တယ်
 ဂျန်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေအတွက် ကလေးကို အပြစ် မတင်သင့်ဘူး’
 ဟားလ်က အစ်ကို ဖြစ်သူအား ပြောခဲ့သည်။

‘တင်လို့ မရဘူးလား။ ဟင့်အင်း... ငါလည်း မတင်ချင်
 ပါဘူး ဟားလ်ရဲ့။ မင်း ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးကွ။ သူက
 ဘတ်နဲ့ တူပေမယ့် ဘတ်လိုမျိုး နွေးထွေးမှု မရှိဘူး။ ဆောင်းက
 သူ့ကိုယ်ထဲ ရှိနေတာ မင်းလည်း သိတာပဲ။ သူ့ကို ထိလိုက်တိုင်း
 အေးစက်နေတယ်။ ဘတ် သူ့ကြောင့် သေခဲ့ရတာကို ငါ အခုချိန်ထိ
 မမေ့နိုင်သေးဘူး’

သူမ ဖခင်က သူ့ညီကို ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ
 အသံမှာ ဝိုင်းကြောင့် လေးတွဲနေသည်။

‘အစ်ကိုက သူ့ကို အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံနေတာပါ။
 အကြီးနှစ်ယောက်ကို ချစ်သလောက် သူ့ကို မချစ်ဘူးလေ’

ထိုစကား ကြားသော် သူမ ဖခင်က ရယ်ခဲ့သည်။ ထိုရယ်သံကို
 အဒါရာ ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။

‘ငါ သူ့ကို အချစ်ဆုံးပါ ဟားလ်ရဲ့။ ငါ့ရဲ့ ဆောင်း
 ကောင်မလေး သေးသေးလေး...။ သူကတော့ ငါ့ကို ပြန် မချစ်ဘူး။
 သူ နှလုံးသားထဲမှာ ငါ့အတွက် နေရာ မရှိဘူး။ မင်းအတွက်လည်း
 နေရာ မရှိဘူး။ သူက ငါတို့ အားလုံးကို မချစ်ဘူး။ သူက အဲဒီလို
 ရေခဲတုံးမလေး’

သူမ ဖခင်က ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ငိုကြွေးခဲ့သည်။ နွေ
 ကာလ ဖြစ်သည့်တိုင် ဟားလ် ရှိနေသည့်တိုင် ငိုကြွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အဒါရာက ထိုစကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် ဟားလ်ကို အဝေး ထွက်သွားစေချင်မိသည်။ ထိုစကားများကို သူမ ချက်ချင်း နားမလည် သော်လည်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း နားလည် လာခဲ့သည်။ လေးနှစ် အရွယ်၌ ထိုစကား ကြားခဲ့တုန်းက မငိုခဲ့သလို ထိုစကားကို ပြန်စဉ်းစားရင်း နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ် အရွယ်၌လည်း မငိုခဲ့ပါ။

ရက် အနည်းငယ် ကြာသော် ဟားလ် ပြန်သွားသည်။ နွေ ကောင်းကင်ယံ၌ ဟားလ်၏ နဂါး အပါအဝင် နဂါး အကောင် သုံးဆယ်လောက် ပျံသွားသောအခါ ဂျီအော့ဖ်နှင့် တယ်ရီတို့က ခေါင်း မော့ကြည့်၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လက်ပြ နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ အဒါရာလေး ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂)

နှင်းတောထဲက လျှို့ဝှက်ချက်များ

အဒါရာ၏ အပြုံးများက လျှို့ဝှက် သိုလှောင်ထားသည့် အရာ ဖြစ်ပေသည်။ သူမက ဆောင်းကာလတွင်သာ ထုတ်သုံး၏။ အအေးဓာတ်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာမည့် သူမ၏ မွေးနေ့ကို လက်ချိုး ရေတွက်ရင်း စောင့်နေမိသည်။ သူမက ဆောင်းရာသီ ရောက်လျှင် ပို၍ ထူးခြားသည့် ကလေးမလေး ဖြစ်သွားသည်။

သူမ ငယ်ငယ်က တခြားကလေးများနှင့်အတူ နှင်းတောထဲ ဆော့ကစားစဉ်တည်းက သိခဲ့သည်။ အအေးဒဏ်က ဂျီအော့ဖ်၊ တယ်ရီ နှင့် သူတို့၏ သူငယ်ချင်းများကို စိတ်ဒုက္ခ ရောက်စေသော်လည်း အဒါရာအတွက်တော့ လုံးဝ မဟုတ်ချေ။ တခြား ကလေးများသည် ခဏတဖြုတ် ကစားပြီးသည်နှင့် မီးလှုံရန် သို့မဟုတ် အမယ်အိုကြီး လော်ရာ လုပ်ကျွေးလေ့ရှိသော သက်သတ်လွတ် စွပ်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်ရန် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ အဒါရာကတော့ များသော အားဖြင့် နှင်းတောထဲတွင် နာရီနှင့်ချီပြီး ကြာအောင် တစ်ကိုယ်တည်း နေခဲ့တတ်သည်။ သူမသည် ဆောင်းတစ်ခါရောက်တိုင်း လယ်ကွင်း